ANUNȚURI

• Duminică a primit botezul **Anastasia**, al doilea copil al fraților Stelian și Carmen (părinții lui Sebastian). Să se facă prilej de înviere pentru tot neamul!

• În aceste zile îi pomenim pe frații noștri care au adormit de curând sau în urmă cu ceva vreme: **Fiuța** la 40 de zile, **Teodor** (tatăl păr. Lucian), **Maria Păștinaru** și **Aurora-Agapia** la 1 an. Dumnezeu să-i odihnească în pace!

• Așa cum ne-au obișnuit în fiecare an, Tudor-Gheorghe și Giorgiana actrița au organizat **o tabără la Roșia** pentru tinerii din obște (*foto*) pe care îi au în grijă. Autogospodărire, cunoaștere, odihnă activă au fost jaloanele din acest an, totul culminând cu o seară de improvizație artistică.

ȘTIRI

• Compania Națională de Investiții a lansat licitația pentru proiectarea și lucrările de transformare a fostului spital TBC de pe strada Mihai Eminescu în **centru de îngrijiri paliative.** Înființarea centrului de la Arad se va face în parteneriat cu Arhiepiscopia Aradului – proprietar al clădirii, care desfășoară și alte proiecte de sprijin pentru persoanele vulnerabile. (sursa*: arhiepiscopiaaradului.ro*)

• Și anul acesta Grecia a fost încercată de **incendii**, însă Dumnezeu Și-a arătat din nou puterea la chemarea credincioșilor. Deși zona a fost cuprinsă complet de flăcări, o mănăstire cu hramul Sf. Paisie Aghioritul de la nord de Atena nu a fost atinsă deloc de foc. Maicile au fost evacuate din cercul incandescent de pompieri. (sursa*: orthodoxchristian.com*)

• La sfârșitul lui iulie s-au împlinit 3 ani de când **Biserica Sf. Sofia din Istanbul** a fost transformată din nou în moschee. Arhiepiscopul Elpidifor al Americii a numit această zi una a plângerii și a chemat întreaga Ortodoxie la rugăciune, pentru a fi redată credincioșilor. (sursa*: orthodoxtimes.com*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

VIAȚA SFÂNTĂ A PUSTNICULUI IOAN DAVID

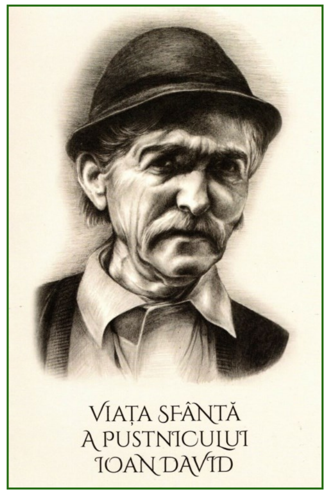

„Fratele Ioan e sfânt înaintea multor călugări și preoți. Postea foarte mult și pot să spun că era un om al lui Dumnezeu, un trăitor. Dacă trăia, nu permitea să se scrie despre el. NU se lăuda, nu se arăta, vorbea foarte puțin și trebuia să înțelegi bine ce voia să spună. Mai rar ca el. De la el încoace nu am mai găsit pe nimeni ca el și ca părintele Arsenie. A fost un sfânt al Râmețului!" -Stavrofora Ierusalima Ghibu, prinstareța Mănăstirii Râmeț.

Arhiva pdf a revistei: https://archive.org/search.php?query=Maximina+pentru+suflet&sort=-publicdate
Contact: revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor!

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

Numărul 24 (CXXXVII) 30 iulie 2023

Sfinții săptămânii

D 30 - DUMINICA A VIII-A DUPĂ RUSALII (Înmulțirea pâinilor); Sf. Apostoli: Sila, Silvan, Crescent, Epenet și Andronic; Sf. Cuv. Anatolie cel Tânăr de la Optina și Anghelina, țarina Serbiei

L 31 - Înainteprăznuirea Scoaterii Sf. Cruci; Sf. și Dreptul Evdochim; Sf. Sf. Nou Mucenic Veniamin, mitropolit de Petrograd; Sf. Cuv. Iosif din Arimateea; Mutarea moaștelor Sf. Ap. Filip

M 1 - Scoaterea Sf. Cruci; Sf. 7 Mucenici Macabei: Avim, Antonie, Gurie, Eleazar, Evsevona, Ahim și Marcel, și mama lor, Solomoni; ÎNCEPUTUL POSTULUI ADORMIRII MAICII DOMNULUI

Mi 2 - Sf. Întîi Mc. și Arhidiacon Ștefan – aducerea moaștelor; Binecredinciosul Împărat Iustinian

J 3 - Sf. Cuv. Dalmat, Faust și Isaachie; Sf. Mironosiță Salomeea; Sf. Cuv. Teodora din Tesalonic -mutarea moaștelor; *Mărturisitorul Pr. Sinesie Ioja (1958)*

V 4 - Sf. 7 Tineri din Efes: Maximilian, Exacustodian, Iamvlih, Martinian, Dionisie, Ioan și Constantin; Sf. Nou Mucenic Cosma Etolianul

S 5 - Înainteprăznuirea Schimbării la față a Domnului; Sf. Cuv. Ioan Iacov Hozevitul; Sf. Nona, mama Sf. Grigorie Teologul

Mitr. Neofit de Morfou

MACABEII de astăzi

> “ ***Important este ceea ce vede îngerul nostru și ce vede Dumnezeu, nu ce văd oamenii.***

Aveam 20 de ani, eram student în anul doi la Drept în Atena. Aud de Sfântul Munte, că e un loc al ascezei, al monahismului sfânt de mai mult de 1000 de ani. Iau un prieten cu mine și merg pentru prima oara în 1982, luna februarie, prin ploaie și zăpadă la Muntele Athos. Noi nu eram obișnuiți cu zăpada, nu aveam nici măcar o jachetă pe noi. Îmi amintesc că ne-au dat călugării niște veste pe noi ca să nu murim de frig. Era noapte, priveghere mare pentru Sfântul Haralambie, pe vechiul calendar.

La sfârșitul slujbei, când călugării au încercat să deschidă ușa bisericii,

nu puteau din cauza zăpezii care căzuse. Era prima oară în viața mea când am văzut așa multă zăpadă. Și bătea și un vânt rece și toată zăpada înghețase până dimineața. Eu eram foarte îngrijorat pentru că mă gândeam că nu voi putea ajunge la Cuviosul Paisie. Venisem la Cutlumuș pentru că era cea mai apropiată mănăstire de chilia sa. Și atunci un călugăr bătrân mi-a spus: ca să mergi la chilie lui Cuviosul Paisie, va trebui să stai la noi o săptămână ca să se topească zăpada. Și așa am făcut. Și de atunci am început să fac viață călugărească. După o săptămână, m-au dus la Sfântul Paisie și l-am găsit cu o lopată mare în mână, deschizând o potecă ca să poată pelerinii să ajungă la el.

Și iată doi tineri ciprioți în fața unui sfânt aghiorit din Capadocia. “Intrați înăuntru, copii! Sunteți din Cipru, nu -i așa? Să nu răciți, am făcut focul în chilie.” Ne-a luat în Panagouda, în cea mai mică chilie pe care o avea acolo, cum intrai pe ușă, la dreapta. Și imediat cum m-a văzut, știți ce mi-a zis? “Tu, cel înalt, imediat ce te vei întoarce în Atena, acolo unde studiezi – eu nu îi spusesem nimic despre mine până atunci – să mergi la cei ce vând cărți vechi și să cumperi Vechiul Testament. Ai citit din Vechiul Testament?” “Am citit doar la început, cum a creat Dumnezeu lumea, așa cum a scris profetul Moise”. “NU! Îmi zice, să citești cele ce îți vor trebui când vei crește.” “Dar sunt multe cărți în Vechiul Testament, după cum știu”. “Da, fiule, sunt multe. **Tu să citești Macabeii**. Asta să citești”. Nici nu știam ce este aceasta, Macabeii. “**Ce au făcut Macabeii demult va trebui să faci tu de multe ori**. Și să te întorci să mă vizitezi odată în fiecare an. Dacă vei sta 7 ani în Atena, să vii să mă vezi de 7 ori”.

Am făcut ascultare, am mers în Atena, am cumpărat un Vechi Testament și l-am deschis cu mare râvnă și curiozitate ca să aflu cum au trăit acești Macabei. Eu mă așteptam, cu mintea mea tinerească din studenție, ca aceștia să fi avut o viață glorioasă; citesc și ce văd? Că i-au omorât pe toți 7! Vai, Doamne! În următorul an, conform promisiunii făcute omului lui Dumnezeu, m-am dus să-l vad. Și îi zic: “Ce mi-ai dat să citesc?” “Ai citit?” “Da. I-au omorât pe toți!”

“Fiule, nu pentru moartea lor te-am pus să îi citești, nu te va omorî nimeni, dar va trebui ca atunci când vei crește și vei deveni o persoană oficială a Bisericii, să îți mărturisești credința așa cum au mărturisit-o cei șapte prunci Macabei. Trebuie să deveniți dascăli ca sfântul Eleazar, va trebui să deveniți mame ca sfânta Solomoni! **Să nu faceți copii sortiți morții, ci să faceți copii pentru viața veșnică, adică copii sfinți.** Un Sfânt nu moare, devine icoana lui Dumnezeu și trăiește veșnic.”

Mereu când mărturisiți Adevărul să fiți și voi conștienți, mai ales în privința copiilor voștri care sunt influențați de Europa atee, că vă vor lua în ras, vă vor spune că sunteți înapoiați, că astea nu mai sunt lucruri de actualitate. Dar voi va trebui **să fiți de neclintit și să le mărturisiți adevărul**, ca să fie oameni ai Adevărului Veșnic, a Vieții Veșnice.

Versuri

Murim... ca mâine

Magda Isanos

E-așa de trist să cugeți că-ntr-o zi,
poate chiar mâine, pomii de pe-alee
acolo unde-i vezi or să mai steie
voioși, în vreme ce vom putrezi.

Atâta soare, Doamne,-atâta soare
o să mai fie-n lume după noi;
cortegii de-anotimpuri și de ploi,
cu păr din care șiruie răcoare...

Și iarba asta o să mai răsară,
iar luna tot așa o să se plece,
mirată, peste apa care trece-
noi singuri n-o să fim a doua oară.

Și-mi pare-așa ciudat că se mai poate
găsi atâta vreme pentru ură,
când viața e de-abia o picătură
între minutu-acesta care bate

și celălalt – și-mi pare ne-nțeles
și trist că nu privim la cer mai des,
că nu culegem flori și nu zâmbim,
noi, care-așa de repede murim.

Arta bizantină
ÎN SPAȚIUL ROMÂNESC
(2)
Dobrogea dintre milenii

În Dobrogea secolelor X-XII (atunci fiind provincie a Imperiului bizantin) principalele realizări artistice din domeniul arhitecturii, al artei podoabelor sau al ceramicii dau mărturia unei continuități a vechii culture romano-bizantine a veacurilor al VI-lea și al VII-lea. Expresie a acestei continuități sunt noile așezări bizantine din secolele X-XII care se ridică pe locul celor din prima epocă de stăpânire aici a Imperiului sau traseele de incintă și materialele de construcție din epoca romano-bizantină refolosite la edificiile ecleziale ridicate acum.

Monumentele de arhitectură de la Dunărea de Jos din perioada cuprinsă între secolele X-XII se împart în două mari grupe: construcții militare (cetăți izolate și fortificații de orașe) și construcții religioase (biserici și mănăstiri). Primei categorii îi aparțin cetatea de la Capidava, cetatea de la Garvăn-Dinogeția, așezată într-o insulă nu departe de Galați, și cea din grindul dunărean numit Păcuiul lui Soare. În al doilea grup se situează schitul rupestru de la Basarabi, Biserica cimitirului de la Dinogeția și Biserica de la Niculițel.

Acum are loc trecerea de la epoca bazilicii și a inscripțiilor funerare paleocreștine, la cea a bisericii cruciforme sau treflate. De aceea monumentele cele mai caracteristice ale perioadei – chiar dacă uneori în forme modeste, proviniciale – se ală în domeniul arhitecturii ecleziale. Clerul, ierarhii Bisericii, monahii aveau deja un rol însemnat în viața spirituală, socială și politică a unei provincii bizantine.

Monumentele de arhitectură bisericească ale secolelor X-XII, trei la număr, pot fi grupate în două categorii. Cea dintâi, ține de sfera viețuirii și a practicilor monahale și include bisericile rupestre de la Basarabi-Murfatlar și biserica de plan treflat de la Niculițel, iar cea de a doua, ține

Biserica de la Murfatlar, sec. X

de nevoile religioase ale unei cetăți militare, ca în cazul bisericii de cimitir de la Garvăn Dinogeția.

Complexul săpat în stâncă de la BASARABI, este unul dintre cele mai originale monumente creștine păstrate pe teritoriul nostru, fiind format dintr-o mică biserică, trei paraclise, camere funerare și chilii, legate între ele prin coridoare înguste și joase, dispuse la diferite niveluri. Ceea ce dă o notă specială acestor monumente este ornamentația lor: *cruci cu brațe egale*, de origine bizantină, *animale și plante* (iepuri, cai, crini, păsări, un călăreț și animale fantastice – precum în palatele și bisericile bizantine din ace vreme), *sfinți*.

Complexul de la Basarabi înseamnă pentru arta noastră medievală **cel mai vechi document arhitectural și pictural cunoscut până astăzi**, a căror elemente de planimetrie, structură, formă trimit la bisericile rupestre *capadociene*.

Cel de-al doilea monument de arhitectură bisericească din aceeași epocă, biserica de plan treflat de la NICULIȚEL, este legat tot de o comunitate monahală, prezentă pe teritoriul Dobrogei în secolele XI-XII. Este cel mai vechi monument din istoria arhitecturii românești de tip triconc bizantin.

Nevoia de **ornament și stil** a unei civilizații a fastului și strălucirii își face simțită prezența și pe teritoriul dobrogean; o regăsim în podoabele din metal prețios, în ceramica smălțuită împrumutând culori ce fuseseră cândva ale olăriei romano-bizantine, în fragmentele de țesături lucrate în ateliere din centre bizantino-balcanice sau în ateliere provinciale dobrogene. Piesa care ilustrează cel mai bine gustul rafinat al ierarhilor Bisericii din acea vreme este *crucea-engolpion* din secolul al XI-lea de la Garvăn. Ornată cu filigran în vrejuri spiralate, cu opale și safire ea are reprezentată pe o față, în relief, imaginea lui Iisus Hristos răstignit.

monahală propriu-zisă, păr. Serghie s-a format singur ca monah, neavând îndrumător. Dintre monahii din obștea sa îl menționăm pe celebrul iconar de mai târziu, *Gregoire Krug*, pentru care a avut deosebită grijă în perioada mai zbuciumată a vieții acestuia, scoțându-l efectiv dintr-o existență de iad.

A devenit curând unul dintre cei mai iubiți duhovnici ai Franței, mai ales pentru **inima sa caldă față de toți cei suferinzi**. Oamenii veneau la păr. Serghie pentru că știa să-i asculte și pentru că răspândea o pace cum nu mai întâlniseră. Când spovedea, era de o **smerenie desăvârșită**; își ținea capul plecat, luând asupra sa păcatele și identificându-se deplin cu cei păcătoși din fața sa.

Dumnezeu i-a dat **darul de a vedea până în sufletele** celor care se spovedeau și reușea de fiecare dată să-i înmoaie, să-i facă să înțeleagă păcatele pe care înainte nici nu le conștientizau și să-i împace cu semenii lor și cu Dumnezeu. Astfel, fiii săi duhovnicești sporeau rapid în viața de creștini. Avea o mare capacitate de adaptare în funcție de stare duhovnicească și intelectuală a fiecăruia, rămânând în același timp de o maximă simplitate. **Spunea că un părinte nu este doar cel care spune un cuvânt, ci mai ales cel prin care ți se dă puterea să-l și împlinești**.

Era deosebit de atent cu cei *adormiți*. Obișnuia să spună că rugăciunea pentru aceștia este actul suprem de credință al creștinului, căci nu avem dovada că rugăciunea are efecte până ce nu ajungem și noi în lumea celor adormiți.

Cunoscutul teolog *Jean-Claude Larchet* i-a fost aproape ani de zile, prin venirea la spovedanie, dar mai ales prin discuțiile teologice înalte din care s-a folosit mai apoi pentru cărțile sale și mai mult decât orice prin faptul că îl vedea trăind Ortodoxia.

Păr. Serghie Spunea adeseori că viața trebuie să fie o mișcare spre desăvârșire. Francezii care mergeau la Essex pentru sfat, erau trimiși de Sf. Sofronie la Păr. Serghie, pe care îl considera cel mai înduhovnicit om din Franța. A avut o deosebită dragoste și răbdare cu cei convertiți din alte religii, explicându-le și arătându-le ce înseamnă a fi ortodox.

De o discreție desăvârșită în timpul slujbelor, nu lăsa deloc să se vadă trăirea sa înaltă, însă vocea îl trăda și îi făcea pe toți să iasă de la slujbe parcă plutind. J.C. Larchet mărturisește că nu a mai văzut la nimeni o așa de **mare concentrare la slujbe**, poate doar la patriarhul Pavle al Serbiei. Nu îl deranja nimic din ce se întâmpla în jurul său, era plin de pace și de lumină. A rămas în memoria credincioșilor și prin felul aparte în care citea Canonul cel Mare, în special stihirile către Sf. Treime, când părea că se deschide Cerul la glasul său. El trăia în prezența lui Dumnezeu. *Păr. Marc-Antoine Costa de Beauregard* a slujit de multe ori cu păr. Serghie și spune că trăia în interior rugăciunea de foc a inimii, în același timp cu slujirea Liturghiei prin gesturi și cuvinte.

Cei care au fost de față când a adormit, în 1987, au văzut o lumină pornind dinspre trupul său spre cer. Ortodocșii din Franța așteaptă trecerea sa în rândul sfinților.

Bețivul cerșetor...

SF.PAISIE AGHIORITUL

Era un bețiv în Konița care avea și familie și-i dădeam câte ceva. Au aflat unii că-l ajutam pe acel sărman, chiar din spusele lui, și mi-au spus: „Nu-i da, că îi bea". Acela îmi spunea: „Dă-mi pentru copii”, iar eu când îi dădeam, îi spuneam: „Ia asta pentru copiii tăi”. Știam că bea, dar știam și că acest cuvânt îl va ajuta puțin. Va merge să bea, dar se va gândi puțin și la copiii lui. Dacă nu i-aș fi dat, și-ar fi chinuit femeia, deoarece i-ar fi luat din banii ce-i câștiga aceea - se ducea sărmana să lucreze la străini - și i-ar fi băut, iar copiii s-ar fi chinuit și mai mult. Atunci când îi spuneam: „Ia pentru copiii tăi", își aducea aminte puțin și de copiii lui. Ai înțeles? ***Mă durea de el și asta a fost un lucru foarte sensibil care lucra înlăuntrul lui.*** *Mulți au fost ajutați astfel. Unii, deoarece îi mustra după aceea conștiința, trimiteau banii înapoi. Noi cu logica noastră nu Îl lăsăm pe Hristos să lucreze. Învățați Evanghelia în chip corect, dacă vreți să vă faceți oameni „evanghelici”, iar nu protestanți!*

Noii mărturisitori

Mucenic pentru Hristos la 16 ani:
SF. NICOLAE BĂCANUL

Sf. Nicolae s-a născut într-un sat din nordul Greciei. La vârsta de cincisprezece ani, acesta a plecat în Constantinopol să lucreze împreună cu tatăl său, care avea o mică băcănie în acest oraș. A început să învețe limba turcă cu un profesor experimentat și, inteligent cum era, făcea mari progrese, încât a stârnit invidia chiar a profesorului său. Într-o zi, acesta a chemat câțiva ieniceri (soldați turci) și le-a spus:

- Băcanul de lângă mine are un copil foarte deștept și care învață extraordinar de repede carte. De aceea vă rog să mă ajutați să-l turcim pe acest tânăr atât de ager la minte.

Astfel că orifesorul i-a dat să citească, în fața ienicerilor, o lecție al cărei conținut era de fapt mărturisirea de credință musulmană, ca citindu-o cu voce tare să nu mai poată nega că nu a mărturisit și nu a aderat la credința musulmană. Îndată ce a terminat de citit Nicolae, turcii au sărit și i-au strigat:

- Iată, Nicolae, ai devenit musulman pentru că tocmai ai citit mărturisirea de credință!

Uluit de această cursă, Nicolae le-a zis:

- Eu sunt creștin, iar nu ceea ce ziceți voi! Orice lecție îmi dă profesorul sunt dator să o citesc.

Atunci ienicerii l-au dus în fața judecătorului, dar Nicolae, cu strigăte și împotriviri, își susținea nevinovăția.

Judecătorul i-a spus că dacă va primi credința musulmană, îi va da un titlu mare și îl va face bogat. Răspunsul dat de el înaintea ispitirilor judecătorului este caracteristic:

- Eu sunt creștin și cred în Hristos, adevăratul Dumnezeu. Nu am nevoie de cinstea și dregătoriile pe care mi le propuneți. Cred în Hristos și nu mă lepăd de credința mea. Pentru numele lui Hristos mor, dar turc nu mă fac.

Cuvinte simple, pline de credință. Și cine le spunea? Un tânăr de șaisprezece ani.

Atunci judecătorul l-a avertizat asupra chinurilor pe care le va pătimi, însă Nicolae i-a zis curajos:

- Stăpân ești. Fă ce vrei! Eu sunt creștin. Nu spune Coranul vostru că musulman cu de-a sila să nu faceți pe nimeni?

Atunci turcul a poruncit să-l taie împrejur (căci și musulmanii se taie împrejur, ca și evreii), crezînd că astfel va mărturisi credința lor. Dar creștinul i-a strigat:

- Chiar de mi-ați tăia trupul în bucățele, eu de Hristosul meu nu mă lepăd, căci pe El Îl am ajutor, stând aici de față, nevăzut și întărindu-mă.

Apoi l-au aruncat în temniță, unde tânărul a petrecut fără apă și pâine timp de 65 de zile, iar când l-au scos de acolo chipul său era cu totul luminos și bucuros, ca și cum ar fi venit de la un ospăț.

Văzând că nici așa nu primește credința musulmană, l-au aruncat iar în temniță și l-au bătut cu cruzime zile întregi. Apoi a venit la el un negustor bogat, cunoștință a tatălui său, și i-a făgăduit avere și pe fiica lui de soție dacă se va turci. Însă Nicolae i-a spus:

- Bogăția mea cea nestricată este Hristosul meu, care mi-a gătit locaș în ceruri.

Și multe alte amenințări și făgăduințe au făcut lui Nicolae, dar el nu a cedat. Astfel că au hotărât să-i taie capul. Iar mergând spre locul execuției, tânărul părea că merge în alai de nuntă. Și ajungând, Nicolae s-a rugat și apoi singur și-a întins capul pe butuc. În clipa muceniciei sale s-a văzut o lumină dumnezeiască, ce a coborât peste sfintele moaște și care a rămas timp de 3 zile și 3 nopți. Mucenicia lui s-a petrecut la 23 septembrie 1672.

Apoi creștinii au cumpărat cu bani mulți moaștele sale de la turci și le-au îngropat în mănăstirea Halki. Iar capul Sfântului se află acum în Mănăstirea Xiropotamou din Sfântul Munte.

Cu sângele Sf. Nicolae au început să se facă multe minuni. Un om a luat o bucată din pânza înmuiată în sângele mucenicului și și-a pus-o pe trup, căci suferea de friguri, și îndată s-a făcut sănătos.

VEȘMINTELE preoțești (3)

MÂNECUȚELE

Sunt veșminte liturgice de forma unor manșete, de obicei din brocart care se leagă cu șireturi de mâinile unui episcop, preot sau diacon, peste mânecile stiharului. De obicei, pe mânecuțe este brodată sau cusută o cruce. **Rostul practic** al mânecuțelor este acela de a lega mânecile stiharului, pentru a nu incomoda mișcările preotului sau episcopului. Întrucât diaconul poartă un stihar mai elaborat, ca veșmânt exterior, acesta poartă mânecuțele pe sub mânecile stiharului.

Atunci când le "îmbracă", clericul ia mânecuța dreaptă, sărută semnul Sfintei Cruci de pe ea și o pune la mână zicând: "*Dreapta Ta, Doamne, s-a preaslăvit întru tărie; mâna Ta cea dreaptă a sfărâmat pe vrăjmași și cu mulțimea slavei Tale ai zdrobit pe cei potrivnici*." Apoi luând mânecuța stângă sărută semnul Sfintei Cruci de pe ea și zice: "*Mâinile Tale m-au făcut și m-au zidit; înțelepțește-mă și mă voi învăța poruncile Tale*."

Este de observat totusi că originea acestui obiect al costumului liturgic este mai obscură decât a celorlalte veșminte sacerdotale. Cert este că mânecuțele au constituit **la început unul din articolele exclusiv ale costumului împăraților bizantini**. Aceștia au acordat și patriarhilor, ca o distincție, dreptul de a le purta, favoare care s-a extins mai în urmă și la episcopi. Membrii înaltei ierarhii le-au trecut mai târziu și demnitarilor bisericești, iar cu timpul mânecuțele au ajuns comune preoților, precum și arhidiaconilor. Până în veacul al XV-lea, diaconii încă nu ajunseseră să le folosească, căci Simion, arhiepiscopul Tesalonicului, nu le menționează în scrierile sale decât între vesmintele arhiereului și preotului . El se exprimă categoric chiar: "Diaconul are stihar și orar". Ulterior, poate prin veacul al XVII-lea, ele s-au generalizat la toți diaconii.

Mânecuțele înseamnă **puterea lui Dumnezeu care întărește pe cei ce săvârșesc cele sfinte**.

BRÂUL

Este o piesă vestimentară liturgică cu care *preotul* și *arhiereul* se strâng peste stihar și peste epitrahil în jurul mijlocului. Numit în vechime "cingătoare", acesta este lung de aproximativ jumătate de metru, având mai mult un rol practic.

Se știe că brâul a fost întrebuințat de către toate popoarele vechi, mai ales la orientali, unde găsim multe mărturii. Un biograf al Sfântului Grigorie cel Mare puncta faptul că oamenii evlavioși cinsteau, ca pe niște relicve sfinte, brâul acestui mare Părinte al Bisericii.

Brâul este îmbrăcat de preot și arhiereu la săvârșirea Sfintei Liturghii, dar și la celelalte sfinte slujbe unde trebuie îmbrăcate toate veșmintele. Astfel, înainte de îmbrăcare clericul îl binecuvântează, apoi sărută crucea de la mijlocul brâului și se încinge cu el peste stihar și epitrahil, rostind o formulă care reprezintă două versete din Psalmul 17: "*Binecuvântat este Dumnezeu, Cel ce mă încinge cu putere și a făcut fără prihană calea mea, Cel ce întocmește picioarele mele ca ale cerbului și peste cele înalte mă pune*".

Tot despre el ne vorbește și Patriarhul Gherman al Constantinopolului: **brâul simbolizează măreția cu care Hristos Domnul, împărățind, S-a încins cu o putere deosebită a dumnezeirii.** Apoi, un alt mare scriitor, Simeon al Tesalonicului, numără brâul printre veșmintele preoțești și arhierești, arătând totodată și semnificația simbolico-spirituală. Astfel, el spunea că brâul închipuie **puterea ce s-a dat arhiereului de la Dumnezeu** pe mijlocul său, dar pe de altă parte și datoria slujirii, "căci cel ce slujește se încinge".

Punctăm și faptul că această piesă liturgică există și în Biserica Romano-Catolică, fiind purtată și de către diaconi. În Biserica Ortodoxă, așa cum am amintit, brâul este purtat doar de către preoți și arhierei.

În concluzie, brâul este un veșmânt liturgic cu un mare rol practic, o piesă care *amintește de altfel și de ștergarul cu care S-a încins Mântuitorul Hristos în seara Cinei*, când a spălat picioarele ucenicilor, arătând astfel smerenia Lui.

PĂRINTELE SERGHIE:

O icoană vie a Franței secolului XX

“

Du-te și spune lumii să facă pocăință!

Sf. Siluan Athonitul

Păr. Serghie Șevici nu semăna cu nimeni, nici pe plan duhovnicesc și monahal, nici uman. Era un om simplu, plin de bunătate și frumusețe. Cu oamenii era plin de bună dispoziție, dar în același timp empatic față de toți care aveau necazuri sau greutăți.

A fost preot slujitor la Biserica Sf. Treime din Vanves (un cartier al Parisului) timp de peste 40 de ani. Provenea din înalta aristocrație rusă – tatăl său a fost general al gărzii țarului, așadar apropiat de familia imperială. Revoluția din 1917 i-a forțat să părăsească Rusia. Întâi au stat în Georgia, timp în care tatăl său a luptat în armata albă, împotriva bolșevicilor, dar odată înfrânți, au luat calea exilului, stabilindu-se în Franța în 1923. Păr. Serghie avea atunci 33 de ani.

În perioada următoare, Ștefan (căci așa îi era numele de botez) s-a integrat în comunitatea de la Saint Alban din Anglia și a studiat teologia la Oxford. În același timp a început să scrie articole pentru revista comunității ortodoxe ruse din Franța, în special despre situația Bisericii din țara sa natală.

Studiul l-a îmbinat cu viața de rugăciune și cu participarea la slujbe, ajungând la o profunzime deosebită a credinței. Deși studiile economice l -au propulsat în mediul bancar, Ștefan citea cu asiduitate cărți duhovnicești. În pauzele de la lucrul său a reușit să copieze de mână *Scara* Sf. Ioan, care încă nu se tipărise în Occident.

Astfel, a devenit cunoscut cercului de teologi ruși de la Paris, în frunte cu Nicolae Berdiaev și Vladimir Losski. Aici i-a cunoscut și pe filosofii francezi atrași de Ortodoxie, cu care a legat prietenii de o viață (Gabriel Marcel, Jacques Maritain). În acest cerc de intelectuali și teologi în care se discutau la nivel cu adevărat ecumenic, probleme de fond în ce privește credința, Ștefan s-a evidențiat prin deosebita cunoaștere a operei lui Dostoievski, susținând mai multe conferințe de nivel academic.

Încet-încet s-a vădit tot mai mult aplecare sa spre mediul monahal, astfel că în 1938 Ștefan îi scrie *Sf. Siluan* pentru a-i cere binecuvântarea să intre în mănăstire. Sf. Siluan i -a dat toată binecuvântarea sa, aceasta fiind ultima scrisoare pe care a scris-o, căci la scurt timp Sfântul a trecut la Domnul. Îi scria: *Du-te și spune lumii să facă pocăință!* Acesta va deveni un leitmotiv al slujirii părintelui Serge. Ștefan a mai trebuit să aștepte, întrucât părinții, sora văduvă și copiii acesteia depindeau de el financiar. A urmat războiul, iar Ștefan a fost închis într-un lagăr de concentrare pentru ruși. Această experiență i-a adâncit viața duhovnicească și mai mult. Aici a citit în întregime Sfânta Scriptură și a început să facă Rugăciunea inimii, sub îndrumarea unui monah de la mănăstirea Valaam, închis și el în lagăr.

Eliberat în 1941, Ștefan va intra în mănăstire, numindu-se de acum Serghie, după sfântul întemeietor al mănăstirii Valaam. Curând a fost preoțit și trimis să slujească la nou înființata parohie rusă din cartierul Vanves, cu hramul Sf. Treimi (*foto pagina următoare*). Lucrarea lui din acei ani a fost în primul rând de a oferi sprijin material și spiritual celor mai afectați de război.

În 1945, parohia a fost asociată unei mici mănăstiri ruse din apropiere (construită într-un imobil din Paris, transformat în chilii și biserică) și păr. Serghie a putut în sfârșit să înceapă o viață de monah, cu slujbe zilnice și rânduială. Timp de 40 de ani a fost atât starețul acelei mici mănăstiri (unde locuia în timpul săptămânii), cât și preotul paroh al bisericii de mir din cartier (unde slujea duminica). Pentru că în acea vreme în Franța nu exista o viață